

BOLESNO POGLAVLJE

Izvadim toplomjer iz usta. 38,4° C. Otpijem gutljaj limunade. Vratim glavu natrag na jastuk. Povučem poplun do nosa.

Možete li vjerovati da je 10. srpnja, a ja imam temperaturu?

Kako vam trenutno nemam pričati ni o čemu osim o preznojavanjima i gutanju lupoceta, ispričat ću vam priču o dva uspona i jednom padu koji su se zbili u proteklih tjedan dana.

- Bio je sparan dan i biometereološka prognoza bila je zastrašujuća.

Popodne je trebala stići manja grupa od desetak gostiju iz Irske, a teta je baš meni i Njemu dodijelila ulogu njihovih vodiča pa smo, između ostalog, odlučili organizirati večer kasina.

Dok sam ja uređivala veliki ovalni stol lijepeći na njega bijele naljepnice s kvadratnom rupom u sredini na natkrivenom djelu terase, On je kosio travu oko iste.

Dok sam završavala slaganje karata na kupove, On je prestao kositi i došao na terasu.

- Oh, ti znaš kartati poker?

Zvučao je iznenađeno.

- Naravno da znam. Ali više volim kartati belu.

Izgledao je kao da je upravo ugledao neman iz Loch Nessa.

- Ti... ti... ti znaš kartati belu? Ne mogu vjerovati! Pa to skoro nitko ne zna!

- Da, znam! Jednostavno me izluđuje što nema osobe koja ju zna kartati! Mislim, nije to kvantna fizika.

- Da! Ja sam ju naučio kartati kad sam bio klinac i otad sam kartao jedino sa Sonjom. Kad predložim frendovima da kartamo belu, gledaju

me kao da sam rekao da želim postati Djed Mraz. Na kraju uvijek završim na голу...

Zastao je i počeo se premišljati. Za sekundu je rekao:

- Aaa... Što kažeš da ponekad zaigramo belu?

Da biste shvatili moj drugi uspon, prvo vam moram objasniti moju neopisivu ljubav prema shoppingu.

Sve je započelo kad sam imala pet godina i otputovala s mamom u London. Sjećam se da je dan bio kišan i tmuran, a mene je hvatala nostalgija za Zagrebom. Kako bi me oraspoložila, mama me odvela u razgledavanje trgovina kojih London, hvala na pitanju, ima i previše. U početku sam umirala od dosade, noge nisam osjećala, ubila bi da dobijem priliku sjesti...

A onda, onda se dogodilo čudo. Zastale smo pred trgovinom na kojoj se nalazio natpis "Mary Poppins".

Bila je očaravajuća. Odjeća šivana za anđele ili barem lutke, igračke - u isto vrijeme i staromodne i moderne, a knjige pozivaju na čitanje.

Moja je ljubav prema kupovini bila rođena nakon pola sata provedenih unutra i već joj je jedanaest godina.

U subotu smo Lana i ja imale slobodan dan. Jutro je bilo oblačno pa smo se, šetalištem uz more, otputile do obližnjeg mjesta. Nismo mu znale ni ime dok nismo stigle.

Na početku je bilo nekoliko kamenih kuća, a zatim luka kod koje je bilo nekoliko manjih, raznobojnih zgrada. Bilo je tu par kafića, dućan s mješovitom robom, a kao šećer na kraju – trgovina s odjećom. Lana i ja samo smo se pogledale i utrčale u nju kao muhe bez glave.

Ušle smo u maleni klimatiziran prostor. Sve je izgledalo kao da ste ušli u ogroman bijeli ormar. Odjeća je bila ljetna i moderna, živahnih boja i, ono najvažnije, jeftina. Moram li reći da smo ubrzo bile krcate vrećicama?

- Toga su dana stigli bogati gosti iz Francuske, bračni par sa sinom koji je možda godinu dana stariji od mene, a ja sam bila zadužena za blagovaonicu.

Dok sam čistila stolove, Pierre (sin) je došao, sjeo za stol i počeo pričati na francuskom. Tupo sam ga pogledala (Jesam li vam već rekla da sam odlična u sporazumijevanju očima?) i dala mu do znanja da ga ništa ne kužim. Onda je počeo pričati na jedva razumljivom engleskom pa sam ga nakon nekoliko minuta uljudno zamolila da ode.

Ali, on je samo nastavio sa svojim ubitačno dosadnim monologom. Već sam bila na rubu živaca pa sam ga opet zamolila. Ovaj put se ljutito ustao i otišao. Kamo, ne bih znala. Znam samo da je nakon par sati teta ljutito dojurila do mene i počela se derati.

- Dobro, pa što je tebi? Otjerala si mi najbolje goste! Tebi nisu sve daske na broju! Ti... ti... – počela je hiperventilirati dok sam ja nijemo zurila u pod.

Sve što mogu jest zahvaliti Bogu što me nije katapultirala u Zagreb!
Prvim katapultom!